EMPERYALİZME, FAŞİZME, TEKELCİLİĞE VE ŞOVENİZME KARŞI

TEK CEPHE

sayı: 7

1 mark

DİB-AK YAYIN ORGANIDIR

HAKLARI KORUMA KONSEYLERİ KURALIM!

TİP MERKEZ KOMİTESİ ORGANI ÇARKBAŞAK'IN SON SAYISINDA AŞAĞIDAKİ ÇAĞRI YAYINLANDI: "Marksist-leninistler, natocu-tekelci cuntanın daha ilk günlerinde, faşizmi kurumlaştırmanın nasıl bir süreçten geçeceğine ve bunun kitlelere nasıl 'demokrasiye dönüş programı' olarak yutturulmaya çalışılacağına dikkat çekmişlerdi. Dikkat çekilen bir nokta da, natocu-tekelci cuntanın getirdiği bütün yasa ve düzenlemelerle birlikte halkın başından defedilebilmesi için özellikle fabrikalarda yaratılmaya çalışılan örgütsel boşluğa meydan verilmemesiydi. (*Devamı 7. sayfada*)

Türkiye işçi sınıfının yurt dışındaki kesimi olarak, bulunduğumuz ülkelerin yerli ve göçmen işçileriyle aynı alanlarda, aynı kortejlerde, aynı salonlarda 1 Mayıs günü barış için, demokrasi için, sosyalizm için enternasyonal mücadelenin sesini yükselteceğiz!

Türkiye'deki sınıf kardeşlerimiz ise yürekleri bu enternasyonal coşkuyla dolu, ama fiziksel olarak faşist askeri diktatörlüğün çizmesi altında, 1 Mayıs'ı tezgah başlarında, maden ocaklarında, inşaat iskelelerinde kutlamak zorunda...

Cumhuriyet'in başından beri "işçi bayramı" olarak kutlanması yasaklanarak "bahar bayramı"na dönüştürülen 1 Mayıs, faşist cunta tarafından "bahar bayramı" olmaktan da çıkartılarak işgününe dönüştürüldü. Artı-değer'i, yani kârları daha da artırmak için, toplu sözleşme, grev haklarını askıya aldığı yetmiyormuş gibi, işçilerin tatil günlerini de çalmaya başlayan cunta, cumartesileri bile işgününe dönüştürmeyi planlıyor...

Ama, süngü zoruyla işbaşı yaptırılan milyonların yanında, 1 Mayıs'ta çalışmayacak emekçiler de var:

Darbenin daha ilk günü kapatılan DİSK'in başkan ve yöneticileri, DİSK'e bağlı sendikaların yönetici, temsilci ve militanları, geçen yıllarda 1 Mayıs'ı meydanlarda kutladıkları için zındanlarda, işkence tezgahlarında...

Sıkıyönetim komutanlarının fermanlarıyla işlerinden tazminatsız atılan yüzbinler, 1 Mayıs'ı aç ve güvencesiz geçiriyor...

Ve de Türkiye çalışan nüfusunun yüzde 20'si, İMF'nin, Dünya Bankası'nın dayattığı ekonomik siyasetlerin kurbanı olarak işsiz... 8 milyonu aşkın emekçi gizli işsizliğin pençesinde...

Gizli anlaşmalarla ABD'ye yeni üsler açılırken, işçi sınıfının siyasal partileri, sendikaları, demokratik kitle örgütleri kapatılmış... Türkiye Kürdistan'ında ulusal baskı en azgın boyutlarda...

100 bin'i aşkın yurtsever, demokrat, askeri zındanlarda, işkencede... Basın, radyo, televizyon sansür altında... Üniversiteler kışlaya dönüştürülmüş...

12 Eylül'den beri 4 genç militan faşist cuntanın sehpalarında can verdi, 500'e yakın genç ise sıra bekliyor...

Siyasal kadrolar, 500'lük, 1000'lik gruplar halinde engizisyon mahkemelerinden geçiriliyor.

Ama tüm bu baskılara rağmen Türkiye işçi sınıfı, 1 Mayıs'ı ve onu ilk kez kitlesel kutlayan DİSK'i, olanak bulduğu her yerde, yer bulamazsa yüreğinde kutlayacaktır.

Cunta'nın köpekleri her yeri basıyor, her yere giriyor. Ama insanların beyinlerinden düşünceyi, yüreklerinden coşkuyu söküp alamazlar. Türkiye'de 1 Mayıs milyonların yüreklerinde kutlanıyor...

Gün, o milyonlarla, Türkiye'de, Şili'de, Pakistan'da, El Salvador'da emperyalizmin, faşizmin ve şovenizmin zulmüne yiğitçe direnen emekçilerle dayanışma günüdür!

Yaşasın işçi sınıfının uluslararası dayanışması!

Yaşasın 1 Mayıs!

DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK
AVRUPA KOMİTESİ

YORUM

CEVAP NİÇİN ÖNEMLİ?

GEÇEN sayımızdaki Yorum'da, "İkinci Döneme Geçerken Görevlerimiz" konusu üzerinde durarak, cuntanın yıkma ve tasfiye döneminden faşizmi kurumlaştırma, baskıyı kalıcılaştırma dönemine geçtiği bugünlerde, artık kendini anti-faşist sayan tüm örgütlerin, grupların ve kişilerin sağlıklı bir durum değerlendirmesi yapmaları, faşist askeri diktatörlük karşısında durumlarını ve tutumlarını yeniden belirlemeleri gerektiğini vurgulamıştık.

Türkiye İşçi Partisi Merkez Komitesi organı ÇARK-BAŞAK da, bu konunun üzerinde durarak, soruya verilecek cevabın gerçekten büyük önem taşıdığını şöyle belirtiyor:

"Cevap önem taşıyor, çünkü, askeri-faşist diktatörlüğün somutlanışı olan NATO'cu-tekelci cuntaya yönelik politika ile doğrudan ilişkilidir. Bu ilişki cuntaya karşı geliştirilecek ajitasyon sloganlarında şu veya bu sıfatın kullanılmasının ötesinde bir yere sahip bulunuyor.

"Birincisi; Dimitrov, Komünist Enternasyonal'in VII. Kongresi'ne sunduğu raporda, 'hiçbir duraksamaya kapılmadan faşizmin her türlü manevrasına tepki göstermek ve hilelerini açığa çıkarmak gerekir,' diyordu. Cevap, bu görevin tam olarak yerine getirilmesi, cuntanın gerçek niteliğinin kitlelerce açıkça anlaşılmasını güçleştiren demagojilerin etkisizleştirilmesi için, sosyal demokrat liderliğin hâlâ sürdürdüğü uzlaşmacı çizgisiyle kendi saflarını savaşımdan uzak tutma ve pasifize etme tutumu karşısında tavır alınması için önemlidir.

"İkincisi; askeri-faşist diktatörlük 'biz demokrasiyi kurtarmak için, gerçek demokrasiyi kurmak için bu işi yaptık' palavrasına dört elle sarılmış bulunuyor. Barış, demokrasi, sosyalizm güçlerinin dünya çapındaki gücünü, sosyalist sistemin dünyanın gidişinde sahip olduğu belirleyici rolünü, kitlelerin darbenin altıncı ayında içine girdikleri ve devamlı artan huzursuzluğunu o da görüyor, biliyor. Bu yüzden 'demokrasiye dönüş vaadleri'nden geri durmuyor. Ama bir taraftan da kazandığı zamanı şu veya bu biçim alacak faşist bir rejimi kurumlaştırmak için değerlendiriyor. Kılıflanmış açık terörist diktatörlüğü demokrasi diye yutturmayı elde tutuyor. Cevap, bu yüzden, cuntanın -Dimitrov'un da olanaklı gördüğü- 'terörist diktatörlüğünü, kabaca tahrif edilmiş parlamentarizm ile birleştirme' perspektifi karşısında özellikle önemlidir.

"Üçüncüsü; NATO'cu-tekelci cuntanın tam bir pervasızlıkla yürüttüğü ekonomi politikası, burjuvazi içindeki ayrışmaları şiddetlendiriyor, iyice su yüzüne çıkarıyor.(...) Cuntaya da yansıyan bu gelişmelere cuntanın 'emir komuta zinciri içinde ve emirle' halkın başına bela kesilmesinin doğurduğu özellikler de etkileniyor. Böyle olunca, silahlı kuvvetlerde ve askeri - faşist diktatörlük içinde artabilecek iç çelişkileri, güçlenen ayrışmaları ve iç tepişmeleri ustalıkla dikkate almak gerekiyor. Savaşımın faşist tehlikeye mi, yoksa faşizme mi karşı olduğu sorusuna verilecek cevap, özellikle askeri-faşist diktatörlük içindeki iç tepişmelere gerçek dışı misyonlar yüklemeden yaklaşabilmek bakımından önem taşıyor.(...)

"Dördüncüsü; savaşım, uğranılan bir kazayı en az fireyle ve en kolay şekilde geçiştirmek ve daha kötüsünden korunmak için değil, emperyalizmin, tekelci burjuvazi ve onların en kodaman kesimlerinin 12 Eylül darbesiyle yeni bir biçim alan diktatörlüğünden kurtulmak ve demokrasinin kazanılması hedefine yöneliktir. Eğer 12 Eylül darbesi ile olan değişiklik, 'burjuva iktidarında sıradan bir değişiklik' değilse, bu böyledir. Kitleler cuntanın sınıfsal konumu ve ilişkilerine bağlı olarak geliştirdiği somut politika ve uygulamalar temelinde, bunların günlük yaşama yansıyan somut sonuçlarına dayanarak harekete geçirilir. (...) Bu bakımdan savaşımın neye karşı olduğu sorusunun cevabı önemlidir.

"Buna bağlı olarak beşincisi; demokrasi, işçi sınıfının, emekçi kitlelerin, asker-sivil, laik-dinsel, Kürt-Türk tüm demokratik güçlerin kitlesel ve devrimci savaşımı ile kazanılacaktır. Savaşımın zafere ulaşması tüm demokrasi yanlılarının eylem ve cephe birliğine bağlıdır.(...) Bu eylem ve cephe birliği 'faşist tehlikeye karşı mı bir birlik', yoksa 'faşizme, askeri - faşist diktatörlüğe ve onun sınıfsal dayanaklarına karşı mı bir birlik' olacaktır?

"Kitleler en iyi kendi deneyleriyle öğreniyor. O zaman emperyalizmin, işbirlikçi tekellerin, onların günümüzdeki politik egemenlik biçimi olan NATO'cu-tekelci cuntanın kan dökücü, baskıcı, azgın sömürü uygulamalarına karşı, bunların emekçilerin yaşamlarına yansıyan boğucu ve yıkıcı sonuçlarından hareketle anti-faşist savaşımı yükseltmek gerekiyor. Bunu, bilimsel sosyalistlerin kollektif öncülüğünde ve sürekliliği sağlanmış birleşik bir eylem düzeyinde yükseltmek gerekiyor."

örgüt

DİB BELÇİKA ÖRGÜTÜ İDİ VE NEVROZ ŞENLİKLERİNE KATILDI

Demokrasi İçin Birlik Belçika Örgütü, Nisan ayı içerisinde iki eyleme aktif olarak katılmıştır.

İlk olarak 10 Nisan gecesi Göçmen-Yayın-Dağıtım Örgütü (İDİ)'nin düzenlediği Tribune Immigrée Şenliği'nde Demokrasi İçin Birlik adına bir stand açılarak TEK CEPHE Gazetesi ziyaretçilere tanıtılmış, ayrıca Türkiye'deki demokrasi mücadelesini açıklayan yayınlar sergilenmiştir.

İDİ'nin yeni yayınlamağa başladığı Tribune Immigrée (Göçmen Tribünü) adlı fransızca dergide, DİB-AK Başkanı Doğan Özgüden'in Türkiye'deki faşist rejimi teşhir eden bir yazısı da yeralmaktadır.

Öte yandan DİB Belçika Örgütü, Kürt İşçi ve Öğrenci Örgütü TEKOŞER'in 11 Nisan günü Brüksel'de düzenlediği NEVROZ Şenliği'ne de aktif olarak katılmış, bir stand açtığı gibi, DİB adına Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesiyle dayanışmayı dile getiren bir konuşma yapılmıştır. (Bu konudaki ayrıntılı yazımız 7. sayfada.)

DİB FEDERAL ALMANYA KOMİTESİ'NİN KOMKAR ÖRGÜTÜ 3. KURULTAYI'NA MESAJI

Federal Almanya'daki Kürt örgütlerinden KOMKAR'ın 3. Kurultayı 18-19 Nisan tarihlerinde Frankfurt'ta yapılmıştır. Demokrasi İçin Birlik Federal Almanya Komitesi, bu kurultaya bir mesaj göndererek dayanışma ve başarı dileklerini iletmiştir. DİB-FAK'ın mesajında, Türkiye Kürdistanı'nın aydınlık güçleri için hayatın dayanılmaz bir işkence haline getirildiği vurgulandıktan sonra "DİB-FAK olarak kalıcı ve ilkeli bir eylem birliği için KOMKAR ile her alanda birlikte hareket etmekten yana olduğumuzu bir kere daha vurgularız," denilmektedir.

DARBECİ CUNTA'YA AVRUPA'DAN DARBE!

Türkiye'yi ziyaret eden bazı parlamento misyonlarının, özellikle de ABD tekelci sermayesinin ücretli adamı olduğu ortaya çıkan Steiner gibilerin "hayırhah" beyan ve raporlarından cüreti artan Evren Cuntası, Nisan ayı içerisinde hiç beklemediği şekilde arka arkaya iki darbe yedi.

Bunlardan birincisi, Avrupa Parlamentosu'nun Türkiye ile ilgili olarak aldığı karar, ikincisi ise, Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu Genel Sekreteri Otto Kersten' in Türkiye'yi ziyaretinden sonra verdiği rapor oldu. (Bu rapora ilişkin haberimiz orta sayfalardadır).

Bilindiği gibi, 12 Eylül darbesinden hemen sonra Avrupa Parlamentosu, 17 Eylül günü kabul ettiği bir kararla, Türkiye'de temel hak ve özgürlüklerin yeniden uygulamaya konulmasını istemiş, demokratik olmayan önlemler uygulanmaya devam edildiği takdirde Türkiye'nin çeşitli Avrupa kurumlarıyla girdiği angajmanlara ters düşmüş olacağını vurgulamıştı.

Daha sonra Avrupa Parlamentosu, Türkiye - AET Ortak Parlamento Komisyonu çalışmalarını askıya almış ve Türkiye'deki durumu yerinde incelemek üzere bir heyet göndermeye karar vermişti.

Ancak Evren Cuntası, Türkiye'ye gönderilecek Avrupa Parlamentosu delegasyonu içerisinde "tehlikeli eğilimler"e sahip saydığı parlamenterlerin yeralmasına sürekli karşı çıktığından, bu misyonun Türkiye'ye gitmesi gerçekleşememişti.

Bu arada, Avrupa Parlamentosu Başkan Vekili Piet Dankert, Türkiye'deki durum hakkında bilimsel sosyalist muhalefetin görüşünü de öğrenmek üzere Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran'ı Brüksel'e davet etmiş ve gerek insan haklarının ihlali, gerekse işçi haklarının çiğnenmesi konusunda geniş bilgi almıştı.

Hemen şunu belirtmek gerekir ki, Avrupa'daki çeşitli siyasal eğilimleri içeren 434 üyeli Avrupa Parlamentosu'nda Türkiye'ye karşı takınılacak tavır konusunda da farklılıklar bulunmaktadır.

Bu farklılıklar iki nedenden kaynaklanmaktadır:

1. Hangi siyasal disipline mensup olursa olsun, insan hak ve özgürlüklerine saygılı parlamenterlerle en gerici, faşist rejimleri bile stratejik hesaplar uğruna desteklemekten yana olan parlamenterler arasındaki politik ayırım;

2. Türkiye'nin Avrupa Ortak Pazarı'na üye olmasını, bunun ileride kendi ülkelerine getireceği ekonomik ve sosyal yarar ve zararlar açısından değerlendirme farklılığı...

Bir yandan, Avrupa Parlamentosu'nun 17 Eylül tarihli kararına rağmen Türkiye'de demokratik haklara saygı yolunda herhangi bir olumlu gelişme görülmemesi, öte yandan Evren Cuntası'nın "tam üyelik" istemini açıklamış olması, Avrupa Parlamentosu'nun 10 Nisan tarihli kararında önemli rol oynamıştır.

Olağanüstü olarak toplanan Avrupa Parlamentosu, Sosyalist Grup'un şu karar tasarısını oyçokluğuyla kabul etmiştir:

"Askeri yetkililerin Avrupa ülkelerine ve AET kuruluşlarına Türkiye'de demokrasiye dönüş konusunda verdiği güvenceler açısından hiçbir adım atılmamıştır;

"Siyasal tedhiş konusunda askeri rejimin açıkladığı hedeflere karşın, tedhiş bu kez bizzat rejimin kendisi tarafından sürdürülmektedir;

"Demokrasi uygulamasına iki aylık süre içinde dönülmediği takdirde, AET ile Türkiye arasındaki ilişkilerin dondurulacağı Türk askeri rejimine bildirilmelidir."

Kuşkusuz, Avrupa Parlamentosu'nun kararı, bir tavsiye kararı niteliğindedir. Avrupa Topluluğu'nun ekonomik ilişkilerine yön veren

FİDEF KURULTAYI'NA DİB'İN MESAJI

Federal Almanya Türkiyeli İşçi Dernekleri Federasyonu FİDEF'in 5. Kurultayı 18-19 Nisan 1981 tarihlerinde Dortmund'da toplanmıştır.

Geçen faaliyet dönemi çalışmalarının değerlendirildiği Kurultay'da çeşitli karar tasarıları da görüşülerek kabul edilmiş ve FİDEF'in yeni yönetim kurulu seçilmiştir.

Kurultay'a Demokrasi İçin Birlik adına katılan Avrupa Komitesi Genel Sekreteri ve Federal Almanya Komitesi Başkanı Alparslan Telli, coşkun tezahürat arasında davet edildiği kürsüden, şu mesajı okumuştur:

"DİB-FAK olarak FİDEF 5. Genel Kurulu'nu içten selamlar, genel kurulunuzun faşizme karşı mücadelede, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde demokrasi güçlerinin ilkeli ve kalıcı eylem birliğinin gerçekleşmesine katkıda bulunmasını dileriz.

"Ülkemiz karanlık bir dönemden geçiyor. Askeri faşist diktatörlük halklarımıza kan ağlatıyor. Cuntanın toplama kampları haline gelen hapishaneler ve kışlalar ağızlarına kadar işçi sınıfımızın militanları, demokrat ve yurtseverlerle dolu. Her geçen gün baskı ve terörün daha da arttığını, kitlelerin uzun yıllar süren mücadeleleri sonucunda elde ettiği demokratik mevzilerin adım adım ellerinden alındığını görüyoruz.

"Amerikan emperyalizminin ülkemizi bir sıçrama tahtası olarak kullanmak istediği, askeri faşist diktatörlüğün ise denize düşen yılana sarılır misali Amerikan emperyalizmi ile artık iyice bütünleştiği son derece kritik tarihi bir dönemden geçiyoruz. Böyle bir ortamda sorumluluk taşıyan tüm kişi ve kuruluşlara önemli görevler düşüyor. Bunlar, geciktirilmesi mümkün olmayan, işçi sınıfımızın ve emekçi halklarımızın yaşamsal sorunlarıyla ilgili acil görevlerdir...

"Bu şartlar altında 12 Eylül'den bu yana yedi ay geçmiş olmasına rağmen ülkemizdeki koşulların her geçen gün daha da kötüye gittiği apaçık bir gerçek iken demokrasi güçleri olarak ortak düşmana karşı hâlâ ilkeli ve kalıcı bir eylem birliği platformunun "şu veya bu gerekçelerle" hayata geçirilememiş olması, anlaşılması güç bir olgudur.

"Defalarca belirttiğimiz gibi, DİB-FAK olarak bizim açımızdan FİDEF ile her alanda güç ve eylem birliği yapılmaması için hiçbir neden bulunmamaktadır.

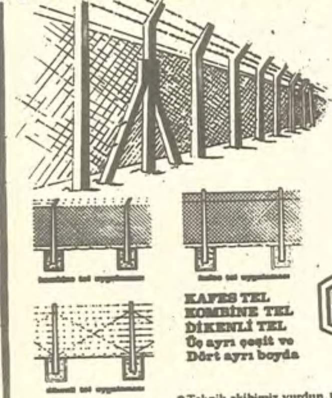
"FİDEF'in en üst organı genel kurulunuz önünde de aynı öneriyi tekrarlıyoruz: Biz hepimiz ilkeli ve kalıcı bir eylem birliği platformunun yaratılabilmesi için ne yapılması gerekiyorsa onu yapalım, aşılması gereken sorunlar neler ise, onları tesbit edelim, birlikte çözüm arayalım.

"Tüm yurtsever, demokrat, ilerici sol güçlerin eylem ve güç birliğini sağlayarak askeri faşist diktatörlüğün karşısına birleşik örgütlü bir güç olarak çıkmak ve kitleleri harekete geçirmek sorumluluğu ve göreviyle yükümlüyüz. Bu görevin bilincinde olarak genel kurulunuzu saygıyla selamlar, en içten başarı dileklerimi iletirim."

haberleri

MÜLKÜNÜZÜ KORUYUN!

yarın geç olabilir

Çitinizi bugün çekin
Bedelini yarın ödeyin

— SINIRTAŞ ÇİTLERİ Fabrikalar, Liman tesisleri, Gümrük alanları, Hava alanları, Askeri tesisler, Depolar, Sosyal konutlar, Çiftlikler, yazlık siteler, Turistik tesisler için.

— güneş, yağmur, kar ve rutubete dayanıklı, en kaliteli galvaniz ve plastik kaplamalı tel

— Emsallerine göre ucuz, pratik uygulama, büyük ödeme kolaylığı,

Malzeme ve montajda kanıtlanmış SINIRTAŞ güvencesi.

KAFES TEL
KOMBİNE TEL
DİKENLİ TEL
Üç ayrı çeşit ve
Dört ayrı boyda

SINIRTAŞ
PREFABRİK BETON ve TOPRAK SANAYİİ
Büro: Abide-i Hürriyet Cad. Yonca Ap. No. 282/1
Şişli-İst. Tel: 48 93 19-40 60 30
Fabrika İnegöl Karagöller mevkii (Eskişehir yolu üstü)

● Teknik ekibimiz yurdun her yerinde uygulama için emrinizdedir.

YAZISIZ

Bakanlar Konseyi ve Avrupa Toplulukları Komisyonu, bu tavsiye kararına uyup uymamakta serbesttir. Türkiye'nin Ortadoğu'daki stratejik konumu ve tekelci sermayenin Türkiye üzerindeki sömürü hesapları nedeniyle, Türkiye ile ekonomik ilişkilerin dondurulması beklenemez.

Ancak, karar, Avrupa demokratik güçlerinin değerlendirmesini ve istemlerini yansıttığı için, uluslararası politik ve moral bir müeyyide niteliğindedir.

Bu karar çıktığı sırada Türkiye'yi ziyaret etmekte bulunan Avrupa Konseyi Başkanı Hans de Coster, taşıdığı sıfatla bağdaşmayacak bir gayriciddilik ve sorumsuzluk içinde cuntacı gazetelere, Avrupa Parlamentosu kararını küçümseyici demeçler vermiştir.

Hollanda'nın en büyük un fabrikatörlerinden olup Avrupa Sanayiciler Birliği başkanlığı ve OECD'nin de Sanayi Danışma Komitesi Başkanlığı'nı yapmış olan Bay De Coster'in, sınıfsal konumu dikkate alındığında da başka türlü bir tavır alması da beklenemezdi... Nasıl ki parlamenterliği sona erer ermez bir Amerikan tekelinin hizmetine giren Avusturyalı Steiner'den de başka türlüsü beklenemezse!

Ama Avrupa demokrasi güçleri, artık "temkinli bekleyiş" döneminden "cuntaya karşı açık mücadele" dönemine girmektedir.

Özellikle müstafi CHP Genel Başkanı Ecevit'in Arayış Dersisi'ne "işkence" üzerine yazdığı bir yazıdan ötürü sorguya çekilmesi, derginin toplatılması, daha sonra da Ecevit'in yurt dışına çıkışının cunta tarafından yasaklanmasından sonra Avrupa sosyal demokrasi hareketinin Evren Cuntası'na karşı tutumu daha sertleşecektir.

Bu ay sonunda yapılacak olan Sosyalist Enternasyonal toplantısı, Avrupa Konseyi Siyasal İşler Komisyonu toplantısı ve ardından Türkiye'nin Konsey'de temsili konusunu görüşecek olan Danışma Meclisi, cunta'nın maskesini daha da sıyıracak ve bu insanlık dışı faşist askeri diktatörlüğü daha da köşeye sıkışacaktır.

terör bitti!

Kayseri'den bir TEK CEPHE okuru yazıyor:

"Saklanmıyoruz...

"Kaçıp yaban ellerde dolaşmıyoruz. Sokaklarda öldürülmüyoruz. Ama yine açız. Hem ne açız, 'açız' bile diyemiyoruz. Yarın sabah yine yok soframızda peynirimiz...Namussuzlar aslan kesildi, küfürleri beylerin iltifat...

"Devrimci, solcu olmak şöyle dursun, solcu'nun 's'siyle ilgilenenler bile delikte. İşkence etmiyorlar; sadece okşuyorlar. Öyle ki bazılarını okşayarak öldürüyorlar. Çıt yok! Sadece işyerlerinde işçilere 'hayvan oğlu hayvanlar!' diye bağıranların uluması!"

Ve aynı okurumuzun bir şiiri:

KAN DAMLASI

Onlar haksızlığın
düşmanıydılar
Onlar dürüstlüğün
dalında açan
Birer kızıl
tomurcuktular
Açamadılar...
Faşist kurşunlara
hedef oldular
Kan verdiler
Can verdiler
Yeni kızıl
tomurcuklara
Hepsi de kan kırmızı
Hepsi de kan damlası

ÇULSUZ EMEKÇİ

OPORTÜNİSTLER...

Tarih hep barbarlığa, sömürüye, zulme karşı direnen yiğit insanların, en karanlık dönemlerde bile inancını yitirmeyen özgürlük savaşçılarının destanlarıyla doludur.

Bu korkunç mücadelede gittikçe devleşen ve tarihe geçen kişilere rastlandığı gibi, koşulların ağırlığı altında ezilerek gittikçe küçülen ve giderek yokolan zavallılara da rastlanır.

Elbette herkesten kahramanlık beklenemez. Olağanüstü güç koşullarda bile en ön saflarda mücadele edebilmek, bu onurlu olduğu kadar da zor görevi yerine getirebilmek, ancak işçi sınıfının en bilinçli evlatlarının, öncülerinin üstesinden gelebileceği bir iştir.

Ancak, ön saflarda bile, faşist cuntaya boyun eğmemek, olanaklar oranında ona karşı direnmek de, demokratlığın asgari koşuludur. Ne yazık ki, bir zamanlar ilericiliği, devrimciliği kimselere kaptırmayan, sosyalist partilere, devrimci örgütlere akıl vermeye kalkışan kimi "demokrat ve ilerici" aydınlar ve yazarlar, bugün cuntaya karşı direnmek şöyle dursun, faşistliği açığa çıkan Evren'e ve cuntasına dalkavukluk etmede, paşaların "anarşiye karşı mücadeledeki başarıları"nı övmede birbirleriyle yarış içerisindedirler...

Terörizmle mücadele bahanesi altında yüzlerce yurtsever gencimiz sokaklarda "infaz mangaları"nca kurşunlanırken, idam sehpalarında, işkence odalarında can verirken... onbinlerce ilerici, aydın, işçi zındanlarda çürütülürken, işlerinden atılıp aç bırakılırken, bu "demokrasi şampiyonları" nasıl vicdanları sızlamadan, yüzleri kızarmadan "paşaların başarısı"nı göklere çıkarabiliyorlar...

Nasıl oluyor da, kimi "anayasa profesörleri", bir zamanların gözde demokratları Avrupa Konseyi salonlarında Metin Toker gibi jurnalcilerle dizdize "anayasayı cebren tagyir, tebdil ve ilga eden" insanlık düşmanı faşist bir cuntanın avukatlığını üstlenebiliyorlar, susmak yürekliliğini bile gösteremiyorlar.

"Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" mantığıyla kendilerine yeni düzende yeni bir yer, yeni bir yol arayanlar bilmiyorlar mı ki, faşizm öyle bir yılandır ki, o anlık çıkarı gerektiriyorsa, kendi sadık uşaklarını bile bir çırpıda boğuverir! Hitler'e uşaklıkta karar kılan bir profesörün şu sözleri unutulabilir mi: "Önce komünistleri götürdüler, sesimi çıkarmadım; sonra sosyal-demokratları aldılar, yine sesimi çıkarmadım; daha sonra sıra liberallere geldi, ben yine sustum. Bir de baktım ki benden başkası kalmamış; beni de götürdüler..."

Belki de şimdilik kendilerini tehlikeye atmadan ucuz polemiklerle, mahcup eleştirilerle bu dönemi savuşturup yarın yine demokrasi havariliği, ilericilik şampiyonluğu yapmanın sinsi hesabı içindedirler... Belki de heyecanlarını, yiğitliğin ucuzladığı dönemlere saklıyorlar...

Ama bunu yaparken, faşizmin kurbanlarının kanlarının, "MGK'nin terörizme karşı mücadelesini yürekten destekliyoruz" yazılarının mürekkeplerine bulaşacağını hiç mi hesaba katmadılar.

Günün birinde işkencede can verenlerin yakınları karşısında, cuntanın işkence tezgahlarından geçenlerin karşısında, "Evren Paşa'nın işkence iddiaları karşısındaki hassasiyeti"ni öven yazıların, Avrupa kamuoyuna cuntanın "demokratlığını" övmenin utancı altında ezileceklerini hiç mi düşünmüyorlar?

Evet, cunta şakşakçılarını tarih affetmeyecektir. Onları uydurdukları "solcu kemalizm" veya "ilerici Atatürkçülük" safsataları bile sorumluluktan kurtaramayacaktır...

1 MAYIS'A VURULAN

ANTİ-FAŞİST 1 MAYIS'TA

1976 Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs'a vurulan yarım yüzyıllık zinciri DİSK'in Taksim Alanı'nda düzenlediği kitlesel gösteriyle kırdı

1 MAYIS 1886: BÜTÜN DÜNYADA SINIF SAVAŞI TÜM ŞİDDETİYLE SÜRÜYOR. AMERİKAN İŞÇİ SINIFI 8 SAATLİK İŞGÜNÜNÜ ELDE ETME MÜCADELESİNİ VERİYOR. ÜLKE ÇAPINDA GENEL GREV İLAN EDİLİYOR. KARARLI DİRENİŞ KARŞISINDA KÖŞEYE SIKIŞAN BURJUVAZİ ÇAREYİ PROVOKASYONA BAŞVURMAKTA BULUYOR. PARALI KATİLLERİNİ, POLİSLERİNİ, SİLAHLI CANİLERİNİ SALDIRTIYOR DİRENİŞLERİN ÜZERİNE, KANA BOĞUYORLAR EYLEMİ. ANCAK BU KAN DA YETMİYOR ONLARA, 8 İŞÇİ LİDERİNİ TUTUKLUYORLAR. OLAYLARDAN SORUMLU TUTMAYA ÇALIŞIYORLAR. BİRİNİ CEZAEVİNDE ÖL-

TÜRKİYE'DE 1 MAYISLAR

Türkiye işçi sınıfı daha yüzyılın başlarından itibaren 1 Mayıs'ı kutlamaya başladı. 1906'da başlayan 1 Mayıs'a sahip çıkma süreci, Jön Türk Hareketi sonrası işçi sınıfı gösterilerinin yoğunlaştığı ve sendikal örgütlenmeye yöneldiği 1909-1912 yıllarında geniş kitlelere yansıyarak gelişti.

Savaşlar ve İttihatçıların baskıları 1920'ye kadar 1 Mayıs kutlamalarını engelledi. 1920'de ise ancak yurt dışında kutlama yapılabildi.

Gerçek bilinçli ve kitlesel kutlama ise 1921'de gerçekleşti. İstanbul'da işgalcilere karşı girişilen grevlerle, direnişlerle Türkiye Sosyalist Fırkası öncülüğünde yapılan törenlerle işçi sınıfımız savaşkanlığını kanıtlıyordu.

İşgal kuvvetlerinin ve işbirlikçilerinin tüm çabalarına karşın, 1922'de daha da görkemli ve bilinçli bir kutlama yapıldı. Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Partisi, Türkiye İşçi Derneği, Beynelmilel İşçiler İttihadı, Türkiye Sosyalist Fırkası, Ermeni Sosyal Demokrat Fırkası ve diğer ilerici kuruluşlar bir araya gelerek 1 Mayıs Komisyonu'nu oluşturdular. Çeşitli kollardan yürüyüşe geçen işçiler Pangaltı'da toplandılar. Ayrıca, İzmir ve Ankara'da da çeşitli kutlamalar yapıldı.

1923'te Kurtuluş Savaşı'nın sona ermesinden sonra çeşitli engellemeler ve tutuklamalara karşın Ankara'da, İzmir'de, Adapazarı'nda ve İstanbul'da 1 Mayıs kutlandı. İstanbul'da Umum Amele Birliği ve Mürettibin Cemiyeti'nin ve Türkiye İşçi ve Çiftçi Partisi'nin düzenledikleri iki ayrı tören yapıldı.

1924'te artan baskılar, işçi liderlerinin ve sosyalistlerin tutuklanmaları, dergilerin basılması, Türkiye Amele Birliği'nin düzenlediği kutlamayı engellemeye yetmiyor.

Ancak baskılar giderek artıyor, burjuvazi dişlerini gösteriyordu. Nitekim, 1925'de Amele Teali Cemiyeti'nin örgütlediği 1 Mayıs'tan sonra Türkiye Kürdistanı'ndaki hareketleri bastırma bahanesiyle ülke çapında teröre geçiliyor, işçi sınıfı örgütleri kapatılıyor ve tüm işçi eylemleri yasaklanıyordu...

Bu tarihden başlayarak, her 1 Mayıs'tan önce işçi liderleri ve sosyalistler gözaltına alınıyor, ve 1 Mayıs üzerine 50 yıl sürecek olan bir yasak zinciri vuruluyordu...

Burjuvazi baskı ve engellemelerle yetinmedi: kafa bulandırıp hedef şaşırtmak için 1 Mayıs'ı "Bahar ve Çiçek Bayramı" ilan etti. Bir yandan da uzlaşmacı TÜRK-İŞ'e anti-demokratik ögeler içeren Grev ve Lokavt Yasası'nın çıkış tarihi olan 24 Temmuz'u "İşçi Bayramı" olarak kabul ettirdi. Böylece hem kafa bulandırılmış olacak, hem de Türkiye işçi sınıfı uluslararası bağlarından kopartılacak, dünya işçi sınıfından yalıtlanacaktı... Ama sökmedi...

İLK ZİNCİR KIRILIYOR

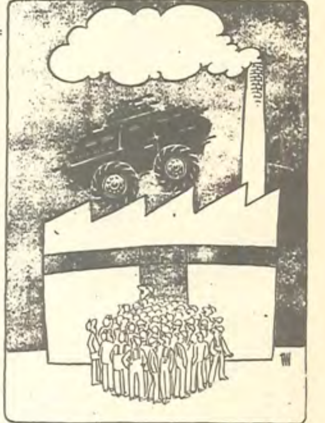
Yarım yüzyıllık aradan sonra Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs'a konan yasak zincirini kırdı: İstanbul'da adı artık 1 Mayıs Alanı olacak olan Taksim Alanı'nda devrimci sendikal örgütümüz DİSK'in önderliğinde yüzbinlerce işçi toplanıyor ve mücadele kararlılıklarını haykırıyorlardı.

Bu dev gösteri karşısında burjuvazi telaşa kapıldı... Kitlelerin birkez daha böyle 1 Mayıs'lar yaşamalarını ne bahasına olursa olsun engellemek gerekirdi. Öylesine korkuyordu ki burjuvazi, 1977'de korkunç bir planı yürürlüğe koydu. Tıpkı Amerikan burjuvazisinin 1 Mayıs 1886'da yaptığı gibi... Haftalar öncesinden gerilim yükseltildi, kışkırtmalar geliştirildi. Yığınların gözü korkutularak meydanın dolması engellenmek isteniyordu. Burjuva basını günlerce öncesinden kan banyosunu haber veriyordu: "Bugünü iyi yaşayınız sevgili okuyucular, olaylara ve sokaklara iyi bakınız..." 1 Mayıs'ta DİSK'in yapacağı İstanbul mitinginin kanlı olaylara sahne olacağı şimdiden görülmektedir..." *(Ortadoğu)*

1 Mayıs 1977 coşkuyla başlamıştı, onbinler alanı dolduruyordu, ancak hain tuzak çoktan hazırlanmıştı. Alanın çevresine yerleştirilen katiller, "sol" maskeli kalpazanların arasına yerleştirdikleri ajanlarının provokasyonu ile dört bir yandan ateşe başladılar. Panik gelişirken alana dalan polis panzerleri, ses bombaları ve yine alana dalıp çevreye ölüm saçan "beyaz Renault" paniği daha da artırdı. 1 Mayıs kana bulandı; 34 şehit verildi.

Ancak burjuvazinin hesapları yine tutmadı. İşçi sınıfımız şehitlerini sahipsız bırakmadı, 1 Mayıs alanını terketmedi.

1 Mayıs 1978, işçi sınıfının bayrakları, türküleri, sloganları yine dolduruyor 1 Mayıs Alanı'nı... DİSK'in çağrısına bu kez daha büyük yığınlar cevap veriyor. Yüzbinden fazla yurtsever, mücadele kararlılıklarını haykırıyorlar, "1 Mayıs Katliamının hesabı sorulacak!" diyorlar. "Faşizme geçit yok!" diye kükrüyorlar, SOSYALİST TÜRKİYE'ye olan inançlarını dile getiriyorlar.

uluslararası sendika hareketinin dayanışması

Bütün dünya işçileri 1 Mayıs'ı kutlamağa hazırlanırken Türkiye'de 1 Mayıs'ı zincirleyenlere karşı uluslararası sendika hareketinin direnişi daha büyük boyutlar kazanıyor.

Anımsanacağı üzere, daha önce Avrupa Sendikalar Konfederasyonu, cunta rejiminin Avrupa Konseyi'nden atılması ve AET ile tüm ilişkilerinin dondurulması yolunda tavsiye kararı almış bulunuyordu.

Avrupa Parlamentosu'nun 10 Nisan'da aldığı cuntayı mahkum eden kararda Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun bu tavsiye kararı önemli etken olmuş bulunmaktadır.

Dünya Sendikalar Federasyonu ile Dünya İş Konfederasyonu da, Türkiye'de sendikal hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alınması karşısında geniş bir protesto kampanyası açmışlardı. Uluslararası sendikal örgütlerin şikayetleri üzerine Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO) Yönetim Kurulu, tutuklu sendikacıların derhal salıverilmesi ve sendikal hak ve özgürlüklere saygı gösterilmesini isteyen bir kararı kabul etmişti.

Evren cuntası, dünya kamuoyunu yanıltmak için, DİSK'i kapatırken, halen başında işbirlikçi bir yönetim bulunan TÜRK-İŞ'i açık tutmuştu.

Bilindiği gibi TÜRK-İŞ, Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ICFTU)'ya üye bulunmaktadır. ICFTU, genellikle dünya sendikal hareketinde uzlaşmacı bir tutumun temsilcisi ve sınıf sendikacılığına karşı olarak tanınmaktadır.

Ne var ki, işbirlikçi TÜRK-İŞ yönetiminin tüm kandırma gayretlerine rağmen bu uluslararası konfederasyon dahi, Genel Sekreteri Otto Kersten'in Türkiye'ye yaptığı ziyaretten sonra cunta'nın işçi ve sendika düşmanı tutumunu teşhir ederek cunta'ya karşı mücadele kampanyasında yer almıştır.

6-10 Nisan tarihleri arasında Türkiye'de çeşitli temaslar yapan Kersten, 14 Nisan günü dünya kamuoyuna şu açıklamayı yapmıştır:

"Türkiye'deki askeri yöneticiler sokakta teröre son verme amacına ulaşmış olsalar bile, bu hiçbir surette kabul edilmeyecek şekilde insan hakları ve sendikal haklar ayaklar altına alınarak sağlanmıştır.

"Türkiye'de artık toplu sözleşme yoktur. Ücretler işçilerin yeterince temsil edilmediği Yüksek Hakem Kurulu'nca saptanmakta ve enflasyon hızının çok gerilerinde sürüklenmektedir. DİSK ve ona bağlı sendikalar başta olmak üzere yasal olarak kurulmuş sendikalar yasaklanmıştır. DİSK yöneticileri tamamen muğlak ithamlarla hapiste tutulmaktadır. Tutuklulara, fiziksel iz bırakmayacak şekilde ağır muamele yapılmaktadır. Abdullah Baştürk gözleri bağlı olarak bir sandalye üzerinde beş gün tutulmuştur."

Kersten raporunda, ICFTU'nun da İLO'ya Türk Hükümeti aleyhinde şikayette bulunmasını istemektedir.

KAVGAMIZI YÜKSELTELİM!

DÜRÜYORLAR, ÜÇÜNÜ ÖMÜRBOYU HAPSE MAHKUM EDİYORLAR... 4 LİDERİ İSE, PARKSONS, SPIES, FISCHER VE ENGEL'İ İDAM EDİYORLAR. AMA BU DA SINIF MÜCADELESİNİ DURDURAMIYOR. AMERİKAN İŞÇİ SINIFI ELDE EDİYOR SONUNDA 8 SAATLİK İŞGÜNÜNÜ... DAHASI, DÜNYA İŞÇİLERİ UNUTMUYORLAR 1 MAYIS 1886'YI. TEMMUZ 1889'da PARİS'TE BİR ARAYA GELEN ÇEŞİTLİ ÜLKELERİN İŞÇİ LİDERLERİ, 1 MAYIS'I EMEK BAYRAMI İLAN EDİYORLAR VE ARTIK 1 MAYIS, TÜM DÜNYA İŞÇİLERİNİN ULUSLARARASI DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ OLARAK EVRENSELLEŞİYOR.

1977

Burjuvazi kitlesel şahlanışı kırabilmek için kanlı provokasyonlara başvurarak Taksim Alanı'nda 34 kişiyi katlettiriyor

Ancak burjuvazi de 1 Mayıs'ı yeniden zincirlemekte kararlıydı...1979'da birçok ilimizde Kahramanmaraş faşist katliamı bahane edilerek sıkıyönetim ilan edilmişti. İşçilerin oyu ile iktidara gelmiş sosyal-demokrat bir başbakanın emrindeki sıkıyönetim, "olay çıkar" bahanesiyle 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasını yasaklıyordu.

Ama D İ S K yöneticileri kararlıydı. 1 Mayıs mutlaka 1 Mayıs Alanı'nda kutlanacaktı.

Bir kısım oportünistler ise zaten çoktan niyetlendikleri DİSK'i bölme operasyonunu gerçekleştirmek için çok önceden 1 Mayıs'ı ayrı olarak İzmir'de kutlamayı planlamışlardı. Bu yasağa da dört elle sarılarak ve sıkıyönetimin "takdirname"li icazetiyle İzmir'de miting yapma hazırlığına girdiler. Diğer bazı keskin gruplar ise bu kez keskinliği rafa kaldırarak, bu yasak karşısında direnmenin ve burjuvaziye ödün vermemenin, İstanbul'u terketmemenin önemini kavrayamadılar.

İstanbul'da 24 saatlik sokağa çıkma yasağı ilan edildi. 30 metre yaklaşana ateş açma emri verildi. 5 milyonluk İstanbul halkı evlerine hapsedildi. DİSK Genel Başkanı Baştürk ve öteki yöneticiler tutuklandı. Ama burjuvazinin evde yaptığı hesap çarşıya uymadı...1 Mayıs 1979 günü Türkiye İşçi Partililer, başta Genel Başkan Behice Boran ve Merkez Yönetim Kurulu üyeleri olmak üzere Bakırköy'den yürüyüşe geçtiler. Aynı anda Kartal ve Pangaltı'da GENÇ ÖNCÜ'ler ve Kurtuluş siyasetinin İstanbul'daki militanları da yürüdüler. Şaşırmıştı burjuvazi, beklemiyordu. Ertesi günün gazeteleri için "Sakin bir gün" manşetleri bile hazırdı. Ancak şaşkınlık uzun sürmedi, yerini bu kez öfke ve hınç aldı. Kinle saldırdılar partililerin üzerine, vurdular, vurdular, vurdular...

Ama artık faydası yoktu, hesap boşa çıkarılmış, 1 Mayıs burjuvaziye terkedilmemişti. İcazetle İzmir'de "bahar bayramı" kutlayanlar sıkıyönetim k o m u t a nından teşekkür ve tebrikler alırken DİSK ve TİP yöneticileriyle 500'den fazla partili militan zındanlarda kalıyor, gerek yurt içinde, gerekse yurt dışında yürütülen büyük kampanya sonucunda özgürlüklerine kavuşuyorlardı.

ZİNCİR YENİDEN ÖRÜLÜYOR

1 Mayıs 1980: Faşizm gelmiş, kapıya dayanmış. Bu kez şanlı TARİŞ Direnişi'nin ardından İzmir'de de sıkıyönetim var. DİSK bu kez kutlamaları 6 ilde birden yapacağını ilan ediyor. Ama tüm başvurular geri çevrildiği gibi, başta Baştürk olmak üzere DİSK yöneticileri tekrar gözaltına alınıyor. Ama bu kez tüm Türkiye 1 Mayıs Alanı'ydı. İstanbul t e rkedilmemeliydi. Ancak artan tehlikeye karşın tüm anti-faşist güçlerin birliği bir türlü sağlanamamıştı, cephe örülememişti. 1 Mayıs'a bu dağınıklıkla girildi. Mersin'de kitlesel miting yapılırken, tüm diğer illerde ve İstanbul'da korsan gösteriler, korsan yürüyüşler düzenlendi. Ancak her grubun kendi başına iş yapması hareketin gücünü zayıflattı ve faşizm tehlikesinin karşısına tek bir yumruk olarak çıkılamadı... Ve çok geçmeden de 12 Eylül sabahı faşist darbe gerçekleştirildi.

Faşist cunta düşmanını iyi biliyordu: İşçi sınıfı! Doğal olarak işçi sınıfının bayramına da düşman olacaktı. Nitekim bu kez 1 Mayıs'ı yasaklamakla kalmadı. Yıllardır "bahar bayramı" olarak tatil günü olan 1 Mayıs'ı tatil olmaktan çıkardı. Böylece faşist dikta, tüm dünya işçileri tatil ve bayram yaparken, Türkiyeli emekçileri çalışmaya mahkum ediyor.

Daha önce bu yollardan geçenler çok, ama 1 MAYIS'ı hiçbiri, ne Pinochet'ler, ne Franco'lar, ne Somoza'lar önleyebildi. 1 MAYIS, Şili zındanlarında bile, toplama kamplarında bile kutlandı.

Türkiye işçi sınıfı da bu mücadele geleneğini sürdürecektir... Ve 1 MAYIS'a konulan yasak zincirini elbette bir kez daha KIRACAKTIR.

1978

Kanlı 1 Mayıs'a rağmen kitleler yılmıyor. 1 Mayıs Alanı'nda yüzbinler yine mücadele azim ve kararlılığını haykırıyorlar

1979

5 milyonu evlerine hapseden 1 Mayıs yasağı, TİP Genel Başkanı Boran ve partililerin direnişiyle bir daha iflas ettiriliyor

1980

1 Mayıs Alanı ordunun işgali altında... Faşizm son basamakları tırmanıyor: 12 Eylül darbesinin ayak sesleri geliyor...

KAFKASLARÖTESİ DİYANET İŞLERİ BAŞKANI ŞEYHOLİSLAM ALLAHŞÜKÜR PAŞAYEV'LE RÖPORTAJ

SON SAYIM SONUÇLARINA GÖRE TOPLAM NÜFUSU 262 MİLYON OLAN SOVYET SOSYALİST CUMHURİYETLERİ BİRLİĞİ'NDE MÜSLÜMANLIĞIN ETKİN BULUNDUĞU SOVYET CUMHURİYETLERİNDE TOPLAM 50 MİLYON'A YAKIN İNSAN YAŞAMAKTADIR. BU CUMHURİYETLERDE, SSCB ANAYASASI'NIN GÜVENCESİ ALTINDA BULUNAN DİN VE VİCDAN ÖZGÜRLÜĞÜNDEN NASIL YARARLANILIYOR. "SOVYET AZERBAYCANI BUGÜN" DERGİSİ'NİN SON SAYISINDA KAFKASLARÖTESİ DİYANET İŞLERİ BAŞKANI ŞEYHOLİSLAM ALLAHŞÜKÜR PAŞAYEV'LE BU KONUDA YAPILMIŞ OLAN BİR RÖPORTAJIN GENİŞ BİR ÖZETİNİ SUNUYORUZ. AZERBAYCANLI DİNADAMI, BU RÖPORTAJINDA, IRK, DİN, DİL FARKI GÖZETMEKSİZİN HALKLAR ARASINDA KARDEŞLİK VE KALICI BİR BARIŞ UĞRUNDA MÜCADELENİN GEREĞİNİ VURGULUYOR.

«HİCRET'İN XV. YÜZYILI BARIŞ YÜZYILI OLSUN!»

• *SSCB'deki vatandaşların pratikte din ve vicdan özgürlüğünden nasıl yararlandıklarını anlatır mısınız?*

• SSCB Anayasası ile birlik cumhuriyetleri anayasaları, vatandaşlara din ve mezhep özgürlüğü garanti ediyor. Bu kuru laf değildir, gerçekte sağlanan haklardır. Başkanı bulunmak şerefine mazhar olduğum Kafkaslarötesi Müslümanlar Diyanet İşleri Dairesi, yalnız Azerbaycan'da değil, hristiyanlarla müşlümanların yanyana yaşadığı Gürcistan ve Ermenistan'da da dindar müslüman topluluklarının faaliyetini yönetmektedir. Kafkaslarötesi'nde müslümanların âyinlerini yaptıkları çok sayıda cami ve mescit vardır. Müslümanlar bütün dini bayramlarını serbest olarak kutluyorlar. Onların dini yaşam ve faaliyetleri Kur'an'ın buyrultularına tam uygundur.

Bence şunu da kaydetmek gerekir ki, çok sayıda cami ve mescit mimarlık anıtı olarak devletçe korunmaktadır. Bu yapıların restore ve onarım işleri için dindarların gönüllü olarak bağışta bulundukları paraya ek olarak, ülkemizde yürürlükte bulunan tarihi ve mimari değeri olan eski anıtların korunması kanununa uygun olarak devlet bütçesinden de hayli para ayrılmaktadır.

• *Siz, müslümanlara hitaben yaptığınız konuşmalarda başlıca neye dikkati çekiyorsunuz?*

• Her gerçek dindar müslüman gibi benim de düşünce ve emellerim barışa yöneliktir. Halklar arasında barış, dostluk ve karşılıklı anlayış sağlanması necip bir istektir ve İslam'ın yüce ruhuna uygundur. Okuduğumuz dua ve vaazlarda insanları barışa çağırıyoruz:

Hicrî tarihin XV. Yüzyılı, varsın barış yüzyılı olsun!

Geçenlerde Kafkaslarötesi müslümanlarının kurultayında bütün iyi niyetli insanlara hitap eden çağrı kabul edilmiştir. Bu belgede kurultay delegeleri İslam'ın 1400. yılında soğuk savaş, tamah ve hegemonizm hastalığına yakalanan politik faaliyet adamlarını politik sağduyuya dönmeye, silahlanma yarışını durdurmaya, Afganistan'a karşı girişilen ilan edilmemiş savaşa, İran'a, Filistin ve başka müslüman halklara yönelik saldırılara son vermeye çağırıyorlar. Bu çağrı, İslam ülkeleri ve tüm dünya halklarının isteklerine uygundur.

Sovyetler Birliği'nde yaşayan biz müslümanlar, barış mücadelesinin dışında kalmak istemiyoruz. Büyük Anayurt Savaşı cephelerinde vatanımızı savunan iki amcam şehit olmuştur, ağır yaralanan babam ise malul gazidir. 2. Dünya Savaşı yıllarında şehit olan 20 milyon Sovyet vatandaşının hatırası bize sesleniyor. Ve biz kutsal adalet namına barışı korumalıyız.

• *Kafkaslarötesi müslümanlarının uluslararası ilişkilerine değinir misiniz?*

• Biz çok sayıda ülkelerin dini örgütleriyle müslüman dinadamlarıyla devamlı temaslarda bulunuyoruz. Yalnız son iki yılda yabancı ülkelerden 160'dan çok müslüman delegasyonu ülkemize gelerek konuğumuz olmuştur. Ülkemizin dindarları ar-

"ERMENİ TERÖRÜ" SORUNU (II)

– Geçen sayıdan devam –

Tanzimat ve Yunanistan'ın bağımsızlığı sonucu devlet örgütlerinin etnik unsurlara açılmasından, yani Yahudi, Rum, Ermeni aydınlarının belli sınırlamalarla devlet memuru olabilmeleri hakkından en çok Ermeniler yararlanmışlardır.

Ancak, Bu arada Osmanlı merkezi yapısının çözülmesi, taşrada baskı ve sömürünün yoğunlaşması, çelişkilerin de şiddetlenmesi sonucunu getirmiştir. Yükselen Batı kapitalizmi, 19'uncu yüzyıldan itibaren saldırgan-yayılmacı bir emperyalizm niteliği kazandığından, Osmanlı İmparatorluğu'nun paylaşılarak yutulması, Batı ekonomik ve siyasal merkezlerinin gündemine girmiştir. Bunun uzantısı olarak da, Osmanlı Devleti'nin iç işlerine dolaylı ya da dolaysız müdahaleler yoğunlaşmağa başlamıştır.

Bu yeni süreçte, Osmanlı Devleti'nin kilit noktalarındaki azınlık temsilcileri, ekonomik planda Batı kapitalizminin işbirlikçisi, ideolojik-politik planda ise "hristiyan batı uygarlığı"nın temsilcisi misyonunu üstlenmişlerdir.

Burjuvazinin yükseliş döneminde ortaya çıkışı son derece normal olan milliyetçilik akımı, Osmanlı İmparatorluğu'ndaki ulusal azınlıklar açısından, dış kaynaklar tarafından da ayrıca özel olarak desteklenmiştir.

Şu noktayı unutmamak gerekir ki, bu tarihsel geçiş döneminde, Osmanlı'nın baskıcı yönetimi altında ezilenler sadece gayri-müslim azınlıklar değildir, müslüman Kürt halkı ve doğrudan doğruya Türk halkı da bu ulusal baskının pençesindedir... Zamanın Türk milliyetçileri bir yandan Osmanlı despotik yönetimine karşı mücadele yürütürken, öte yandan diğer azınlıkların milliyetçi hareketleriyle de güç ve eylem birliği altındadır.

Kuşkusuz, hiçbir milliyetçi hareket, aynı görüş ve tutumdaki unsurlardan oluşmaz. Milliyetçiliği şovenizm ve ırkçılık noktasına götüren eğilimler, her milliyetçi harekette mevcuttur.

Hristiyan azınlıklar içerisinde bu eğilim, özellikle Batı emperyalist çevreleri tarafından tüm 19. yüzyıl boyunca, "geri-vahşi Türk ırkını geldiği yere geri göndermek, Batı uygarlığına yeni hayat sahaları açmak" sloganlarıyla körüklenmiştir.

19. yüzyılda her gün geleneksel düzen ve sömürünün yanısıra bu tip tavır ve baskılara maruz kalan, ek olarak da emperyalist sömürü altında ezilen Türk ahali ise, daha sonraları Türk milliyetçi akımı içinde uç veren ırkçı eğilimlerin etkisiyle, azınlıklara gittikçe büyüyen bir kuşku ve tepkiyle bakmağa başlamıştır. Giderek, tıpkı bugünlerde Evren Cuntası'nın yaptığı gibi, azınlık hareketlerini tamamen ülkenin parçalanmasına, elden gitmesine bağlayan merkezi propagandaya ağırlık kazandırılmıştır.

Üstüne üstlük, daha önce değinilen tarihsel nedenlerden ötürü Ermenilerin yaşam düzeylerinin genelde Türklerden yüksek olması da, Türk milliyetçiliği içindeki aşırı eğilimlerin bilinçsiz kitleleri kolaylıkla kışkırtmalarına olanak sağlamıştır. Giderek Türk esnafı ve Kürt ağaları, Ermenilerin malına mülküne göz koyar hale gelmiştir. Çelişkiler bir kez körüklenince, Ermeni asıllı tefeci-tüccarın yanısıra Ermeni nüfusun büyük çoğunluğunun emekçi-köylü olduğu gerçeği gözardı edilmeğe başlanmıştır. Bu kışkırtmaların ürünü olarak Ermenilere karşı Kürtlerden oluşan "Hamidiye Alayları" kullanılabilmiştir.

Önce Doğu Rumeli, daha sonra Makedonya'dan başlayarak çoğunluğu Türk-Müslüman nüfusun oluşturduğu bölgelerin elden gitmesi, ulusal ayaklanmalar sırasında karşılıklı kıyımlar olması, Ermeni sorununun 1909'da (31 Mart olayı sırasında meydana gelen Adana Katliamı) yine emperyalist müdahalelere yolaçması, Türk milliyetçiliği içindeki ultra eğilimleri güçlendirerek kin duygularını körüklemiştir.

Ve ultra eğilim, elde kalan "son toprak" üzerindeki "son tehdit"in ortadan kaldırılmasını, Ermeni sorununun çözümüne bağlamıştır.

Türk tarihçilerinin genel kanısının aksine, 1915 yılında bir Ermeni isyanı söz konusu değildir. Doğu'da Çarlık Rusyası'nın kuvvetleri içinde çok sayıda Ermeni vardır. Güneydoğu'da ise, çoğu Fransız ve kısmen de İngiliz kuvvetleri arasında devşirilmiş Ermenilerin bulunması, Ermeni çetecilerinin vur-kaç taktikli mücadeleleriyle düzenli Osmanlı Ordusu'nun başedememesi, Babıâli'de egemen bulunan "ultra"lar için kıyım kararının gerekçesi olarak kullanılmıştır. Yerel halktaki tepkiler de kışkırtılarak, galeyan yaratılarak harekete geçilmiştir. Sonuç: Büyük çoğunluğunu Ermenilerin oluşturduğu 800 bin ila 1,5 milyon arasında insanın kıyımı, nam-ı diğer "Ermeni Katliamı"...

Bu tarihsel gerçek önünde tavır ne olabilir?

Gerekçesi ne olursa olsun, ortada önemli bir tartışma ve bir katliam gerçeği vardır. Katliam, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan 5-10 yıl önce olmuştur. Doğrudur! Fakat burjuva iktidarları bu mirası reddedebilir mi?

Türkiye Cumhuriyeti'ne düşen, mevcut tüm döküman ve arşivleri toplayarak, araştırmalar yaparak, tarih olmuş bu konuyu karanlık çekişmelerden kurtarmaktır. Tabii, gerçekten kanayan ya da zorla kanatılan kin'e bir çözüm düşünülüyorsa...

Bireysel terörist yöntemler kullanarak, hem de ilericilik adına intikam ve toprak talepleriyle ortaya çıkanlara ise şu söylenebilir:

Suçlu suçsuz, tek tek insanlar öldürülerek bugünün dünyasında hiçbir yere varılamayacağı bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçektir. Belirleyici olan kitle mücadelesidir.

Ama "Ermeni terörü" diye adlandırılan bireysel terörist eylemler, şu anda dünya kamuoyunun bu konuya dikkatini çekmekten çok, Türkiye'de gericiliğin, faşizmin güçlenmesine, bütünleşmesine ve kitle tabanı kazanmasına yarıyor. O da yetmiyormuş gibi, halklar arasında kan davasını körüklüyor. Dolayısıyla faşist askeri cuntanın eline koz üstüne koz veriyor.

Halklar arasındaki çelişkileri körükleyerek "böl ve yönet" politikasını uygulayan emperyalist mihrakların, CIA gibi komplo merkezlerinin bu konudaki rolüne gelince... Ermeni, Türk, Kürt tüm ilericilerin, devrimcilerin, bu konuda son derece uyanık olmaları gerekiyor. En haklı davalar bile, bu mihrakların provokasyonlarına düşüldüğü, komplolarına alet olunduğu takdirde, günü gelir, yine o mihrakların yeni planlarına uygun olarak gündemden düşürülür; oyuna gelenler ise sıkılmış bir limon gibi fırlatılıp atılır...

Editeur responsable: Roger Gallez - rue à Panniers 91 - 7200 Colfontaine

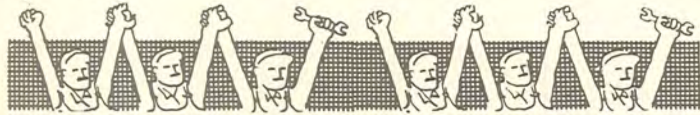
zu ettikleri takdirde Mekke-i Muazzama'ya hacca gidebiliyorlar. Ben kendim iki kez bu kutsal kentte bulunmuşum; defalarca dinadamlarının uluslararası konferans ve kongrelerine, bu arada 1976'da Moskova'da Dinadamlarının Dünya Konferansı'na istirak etmişim. 1979'da Azerbaycan'ın Yabancı Ülkelerle Dostluk ve Kültürel İlişkiler Kurumu delegasyonu üyesi olarak Libya'da kutlanan Sovyetler Birliği Günleri'ne katılmışım. Geçenlerde ise Sri Lanka'dan dönmüşüm.

Sunu da kaydedeyim ki, ülkemizde çeşitli dinlere inananlar arasında dostluk ilişkileri kurulmuştur. Sovyetler Birliği'nde büyük veya küçük dinler kavramı diye bir şey yoktur. Ortodokslar, müslümanlar, katolikler, başka din ve mezheplere inananlar tam din ve vicdan özgürlüğünden yararlanıyor ve sosyalist toplumun eşit haklı üyeleri sırasında bulunuyorlar.

• *Aldığımız mektuplardan görülüyor ki, okuyucularımız dinadamlarının hayat öyküsüyle ilgileniyorlar. Bununla ilgili olarak kendi hayat öykünüzü kısaca anlatır mısınız?*

• Sovyetler Birliği'nde her bir vatandaş kendi hayat yolunu kendi istek ve yeteneğine uygun olarak seçiyor. Daha genç yaşlarda ben kendimi dine adamak kararına varmıştım. Ortaokulu bitirdikten sonra Buhara'da dini öğrenim yaptım, sonra ise Taşkent'te İlahiyat Yüksek Okulu'nu bitirdim. Sovyetler Birliği'nde çok sayıda çeşitli teolojik ve dini kitaplar basılıyor. Süreli yayınlar da var. Son yıllarda Kur'an birkaç kez basılmıştır. Şimdi sistematik bir şekilde tefsirler yayınlanmaktadır.

Ben dinadamı ailesindenim. Erkek kardeşim mühendistir. Dokuz kızkardeşim var. Onlar çeşitli meslekler edinmişler. Aralarında öğretmen, hemşire, çocuk yuvası eğitmeni ve hatta kadınlar arasında az rastlanan vinç operatörü de vardır. Daha ne anlatayım? 31 yaşındayım, evliyim; üç çocuğum var. Onların, dünyadaki tüm çocukların hiçbir zaman harbin dehşetlerini yaşamamaları için içten dua ederim.

HAKLARI KORUMA KONSEYLERİ

(Başı 1. sayfada)

"Gerçekten de, natocu-tekelci cuntaya karşı savaşı, ona karşı her alanda, bu arada okulda, kamu emekçileri arasında, kırsal alanda, özellikle de fabrikalarda ekonomik-demokratik hakların korunması temelinde ve günün gereklerine uygun yeni biçimlerde örgütlemek, örgütleri süratle geliştirip güçlendirmek gerekiyor.

"Ekonomik-demokratik hakları koruma temelindeki ve günün gereklerine uygun örgütlenmeden, değişik görüşlere sahip insanların tek tek olaylarda ve o olaya karşı tepki göstermek ve direnmek için 'eylemden eyleme' bir araya gelmesi sonucu çıkmaz. Günün gereklerine uygun örgütlenmeden kalıcı, sürekli ve her çalışma biriminde disiplini sağlayıcı otoritenin oluşmasını ve insanların bu otoritenin etrafında tek tek yeni tür örgütlenmesini, bunun çalışma yerinin tüm emekçilerini kapsamayı hedeflemesini, bunun kurumlaşmasının gereklerinin (aidat, bağış v.s) yerine getirilmesini anlamak gerekiyor.

"Bu tür örgütlenmelerin, henüz varolan veya varolmaya devam edecek olan cunta güdümlü ve kontrollü yasal örgütlenmeler içinde çalışmayla karşı karşıya getirilmesi açıktır ki yanlış olur. Tam tersine, özellikle TÜRK-İŞ içinde çalışmaya önem vermek, bugün örgütleri kapatılmış işyerlerinin yasal ve fiili zorlamalarla TÜRK-İŞ içine sokulmak isteneceği perspektifine sahip olarak, bu yeni tür örgütlenmeyle TÜRK-İŞ içindeki çalışmayı bütünleştirmek, bunu gözden kaçırmamak gerekiyor.

"Bütün bunlarla birlikte, ekonomik-demokratik hakları koruma konseyleri, aynızamanda, anti-faşist birleşik savaşımın tabandaki birimleri durumuna getirilebilir, getirilmelidir.

"Başta fabrikalar ve atölyeler olmak üzere, her alanda hakları koruma konseylerini kurma, yayma, geliştirme savaşımı böyle bir perspektife oturuyor. Natocu-tekelci cuntayı devirmek yolunda ilerici, demokrat, yurtsever güçlerin, çıkarları tekellerle çelişen herkesin tek cephede birleştirilmesinde, hakları koruma konseyleri önemli bir işleve sahiptir.

"Birleşeceğiz, örgütleneceğiz, direneceğiz, kazanacağız!"

DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK - AVRUPA KOMİTESİ YAYIN ORGANI
SAYI: 7 • Nisan 1981 • 1 DM • 24 sayılık abone: 20 DM • Yazı İşleri: DİB - BK - BP 1344 - 1000 Bruxelles - Belçika - Tel: (32 - 2) 230 34 72 • Abone ve Dağıtım: DİB - FAK - Oststrasse 135 - 4 Düsseldorf 1 - Federal Almanya - Tel: (49 - 211) 325 759 • Konto No: Telli - Kreissparkasse - Düsseldorf 102 29 70 - BLZ 301 502 00

TEKOŞER'İN DÜZENLEDİĞİ "NEVROZ" ŞENLİĞİ'NDE DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK ADINA YAPILAN KONUŞMA

TÜRKİYE'Yİ "HALKLAR HAPİSHANESİ" OLMAKTAN ÇIKARTALIM!

Kürt Ulusal Bayramı Nevroz, Belçika'daki Kürt İşçi ve Öğrenci Örgütü TEKOŞER tarafından 11 Nisan günü Brüksel'de düzenlenen bir toplantıyla kutlanmıştır.

Demokrasi İçin Birlik Belçika Örgütü de, Nevroz Gecesi'ne aktif olarak katılmış ve bir stand açmıştır.

Demokrasi İçin Birlik Avrupa Komitesi Başkanı Doğan Özgüden, Nevroz Töreni'nde şu konuşmayı yapmıştır:

"Nevroz, bu yıl da, Kürt halkının üç cephede birden, bir yanıyla Türkiye'de faşist askeri diktatörlüğe, diğer yanıyla Irak'ta Baas şovenizmine ve nihayet İran'da gün be gün şiddetlenen ulusal baskıya karşı mücadele vermek zorunda olduğu günlere rastlıyor. Bu zor koşullar altında kutlanıyor.

"Bu baskılar, Ortadoğu genelinde, emperyalizmin yıllardan beri hinoğluhince uygulayabeldiği 'böl ve yönet' politikasının doğal sonucudur. Halkların kendi yazgılarını kendilerinin belirlemesi hakkını hiçe sayarak Ortadoğu haritasını pergel ve cedvellerle kendi çıkarlarına uygun şekilde parselleyen tekeller, yüzyılın başlarından beri Kürdistan'ı siyasal planda paramparça etmişlerdir. Kürdistan'ın her bir parçasını, halkların gönüllü birliğine dayanmayan devlet yapıları içinde yeralmaya, bu devletlerin yönetimlerini ellerinde tutan egemen sınıfların şovenist, özümsemeci, baskıcı uygulamaları altında ezilmeğe mahkum etmişlerdir.

"Türkiye özelinde Kürt halkının durumu daha da ağır...

"Emperyalizme karşı kurtuluş mücadelesi yıllarında Türkiye işçi ve köylü kitlelerinin saflarında omuz omuza mücadele veren Kürt halkı, yakın tarihin en büyük ihanetlerinden birine Lozan'da uğramış, çok daha düşük nüfuslu azınlıklara dahi en azından kültürel, dinsel, toplumsal planda özerklikler tanınırken, Kürt halkı, 'Ben Kürdüm' diyebilmek, kendi dilinde, yani Kürtçe okuyup yazmak, kendi ulusal özelliklerine göre örgütlenmek haklarından dahi yoksun edilmiştir.

"Lenin, devrimden önce Rusya'yı bir 'halklar hapishanesi' olarak niteliyordu. Bu, ne yazık ki, bugünkü Türkiye için aynen geçerli bir nitelemedir. Türkiye Cumhuriyeti, kuruluşundan beri bir halklar hapishanesine dönüşmüştür.

"Emperyalizme karşı kesin zaferin kazanılmasından sonra işçi sınıfını, yoksul köylülüğü ve Kürt milliyetini dışlayarak iktidarı gaspeden yeni yetme Türk burjuvazisi ile büyük toprak sahipleri ittifakı, tüm cumhuriyet tarihi boyunca sınıfsal ve ulusal baskıyı atbaşı götürmüştür. İşçi sınıfının siyasal ve sendikal örgütlenmesi yasaklanırken, Kürt halkına yönelen inkar ve baskı kampanyası 'isyan bastırma operasyonu' adı altında kitlesel kırımlara dönüşmüştür.

"Yükselen burjuvazinin şovenizmi, Türk ırkını tüm milliyetlerin kökeni, yeryüzünün en üstün ırkı ilan ederken, Kürt halkını da "Dağlı Türkler" olarak niteleyecek bir akıldışılığa vardırılmıştır.

"1960 sonrasının sınırlı özgürleşme ortamında Türkiye işçi sınıfının siyasal ve sendikal planda örgütlenmesine paralel olarak, ilk kez Türkiye Kürdistanı'nın özel durumu, Kürt halkının ulusal demokratik hakları sorunu siyasal tartışmaların gündemine girmiş, Kürt milliyetinin bilinçli kesimleri yarım yüzyılı aşkın bir aradan sonra kültürel planda da olsa, ağır hapis cezalarını göze alarak örgütlenmeye geçmişlerdir.

"Ve Türkiye'de ilk kez TİP'in 4. Büyük Kongre kararıyla 'Kürt halkının yaşadığı bölgenin, Türkiye'nin öteki bölgelerine oranla geri kalmış olmasının nedenlerinden birinin kapitalizmin eşitsiz gelişme kanununa ek olarak, bu bölgede Kürt halkının yaşadığı gerçeğini göz önüne alan hakim sınıf iktidarlarının güttükleri ekonomik ve sosyal politikanın bir sonucu olduğu' ilan edilmiştir.

"12 Mart 1971'de açılan yarı-askeri baskı rejimi döneminde, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin ana saldırı hedefleri yine işçi sınıfı hareketiyle Kürt ulusal demokratik hareketi olmuş; TİP Kürt halkının demokratik haklarını savunduğu için Anayasa Mahkemesi'nce kapatılmış, yöneticileri ise işçi sınıfı diktatörlüğü kurmayı amaçladıkları iddiasıyla 15'er yıl hapse mahkum edilmiştir. O dönemde kapatılan ve yöneticileri ağır hapis cezalarına mahkum edilen örgütlerden biri de, Devrimci Doğu Kültür Ocakları'dır.

"Ama kavga durmamaktadır: O dönemin genç devrimcisi Deniz Gezmiş, 12 Mart cellatlarının sehpasında can vermeden önce tüm dünyaya şöyle haykırmıştır: 'Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi, kahrolsun emperyalizm!'

"12 Eylül 1980 darbesinden sonra da aynı senaryo gündemdedir.

"Kanatlı Jandarma tatbikatıyla genel provası yapılan ulusal baskı, tüm Türkiye'de sıkıyönetim ilan edilmesiyle hunharca uygulanmaya başlanmıştır. Kürt köyleri topa tutulmakta, bombardıman edilmekte, kitlesel tutuklamalar birbirini kovalamakta, Kürt halkının seçkin evletları ya kurşunlanmakta, ya da zındanlarda çürütülmektedir.

(...)

"Artık devlete resmen faşist ideoloji egemendir. Cunta şefi Evren, yurt dışında demokrasi mücadelesi yürüten Türkiyeli demokratların 'asil Türk kanından yoksun hainler' olduğunu söyleyerek en kaba türünden şovenizm, ırkçılık yapmaktadır. (...)

"Bu koşullarda Demokrasi İçin Birlik, Türkiye'de faşist askeri diktatörlüğe son vermek üzere tüm anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şovenist güçlerin TEK CEPHE'de birliğinin sağlanması için mücadele veriyor.

"İşçi sınıfının önderliğinde işçi-köylü ittifakı temeli üzerine bir DEVRİMCİ DEMOKRATİK İKTİDAR'ın kurulması için mücadele veriyor.

"Kürt ulusal demokratik hareketinin yıllardır mücadele verdiği Türkiye Kürdistanı'nında ırkçı-şoven, özümsemeci uygulamalara son verilmesi için mücadele ediyor.

"Türkiye'yi bir 'halklar hapishanesi' olmaktan çıkartmak, bu yolda savaşan tüm güçler ve örgütlerle ilkeli güç ve eylem birliğini oluşturmak ve geliştirmek güncel görevdir.

"Marx ve Engels daha geçen yüzyılda şöyle haykırmışlardı: 'Başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz!'

"Bu anlayışla bugün, Kürt halkının bu ulusal bayram gününde diyoruz ki:

"Kahrolsun şovenizm!

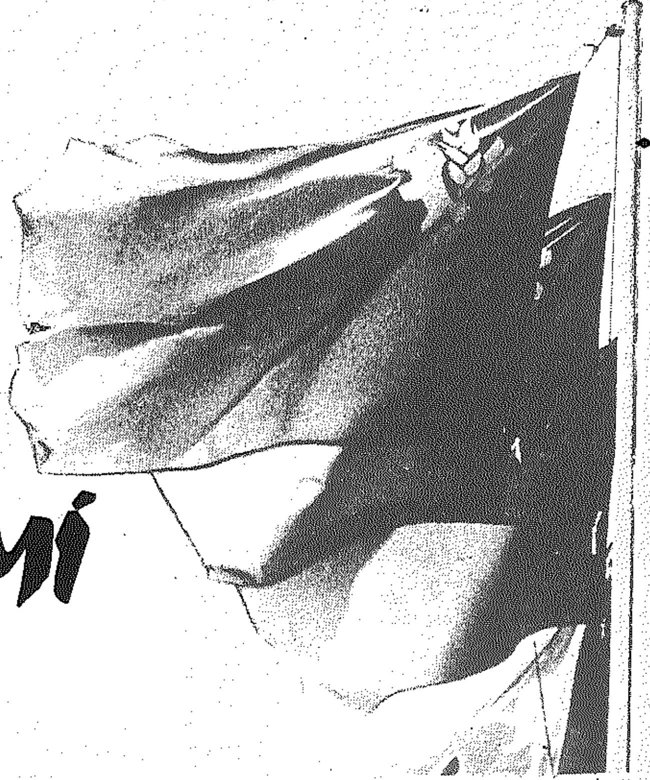
"Kahrolsun emperyalizm ve faşizm!

"Yaşasın Kürt ve Türk halklarının faşist askeri diktatörlüğe karşı özgürlük mücadelesi!

"Dünyanın tüm ezilen halklarına özgürlük!"

ÇARKBAŞAK SORUYOR

TÜRKİYE'DEKİ DİKTATÖRLÜĞÜN NİTELİĞİ KONUSUNDA SERMAYE ÇEVRELERİNİN KASITLI OLARAK YARATTIKLARI BULANIKLIK, BİR ZAMANLARIN ATEŞLİ "DEMOKRASİ SAVAŞÇILARI"NIN BİLE AVRUPA KONSEYİ SALONLARINDA CUNTA YÖNETİMİNİ "DEMOKRASİYE GEÇİŞ REJİMİ" BİÇİMİNDE NİTELEYEREK DÜNYA DEMOKRASİ GÜÇLERİNDEN CUNTA ADINA "ANLAYIŞ" İSTEMELERİNE KADAR VARAN BİR İHANET DÜZEYİNE ULAŞTI. DAHASI, BİLİMSEL SOSYALİST PLATFORMDAKİ HAREKETLERDEN BİRİ, CUNTANIN NİTELİĞİ KONUSUNDA BAŞINDAN BERİ SINIFSALLIKTAN UZAK ÇÖZÜMLEME YÖNTEMLERİYLE TÜRKİYE'DEKİ YÖNETİMİ "ASKERSEL DİKTATÖRLÜK" OLARAK NİTELEMEKTE DİRENİYOR... HATTA DAHA DA İLERİ GİDİLEREK, BİR YANDAN CUNTANIN "DIŞ POLİTİKADA AMERİKAN EMPERYALİSTLERİ VE NATO ELEBAŞILARININ PEŞİNDEN SÜRÜKLENDİĞİ" 1 MAYIS BELGİLERİNDE DAHİ YERALIRKEN, ÖTE YANDAN BU SİYASETİN BAŞ UYGULAYICISI EVREN, SOVYETLER BİRLİĞİ İLE DOSTLUĞUN ŞAMPİYONU GİBİ GÖSTERİLİYOR. NİTEKİM, BU HAREKETİN GÖRÜŞLERİ DOĞRULTUSUNDA YAYINLANMAKTA OLAN BİR GAZETENİN 15 NİSAN 1981 TARİHLİ SAYISINDA, "TÜRK-SOVYET DOSTLUĞU 60 YAŞINDA" BAŞLIĞIYLA BİRİNCİ SAYFADAN ÇERÇEVELİ OLARAK VERİLEN BİR YAZIDA, FAŞİST CUNTA ŞEFİ EVREN İLE SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ GENEL SEKRETERİ VE YÜKSEK SOVYET PREZİDYUMU BAŞKANI L.İ.BREJNEV'İN FOTOĞRAFLARI YANYANA VE AYNI BOYDA YAYINLANABİLMEKTEDİR. DEVLET PROTOKOLÜ ÇERÇEVESİNDEKİ BİR MESAJ TEATİSİNİ BU BİÇİMDE YANSITMANIN ANTİ-FAŞİST SAFLARDA YARATACAĞI ŞAŞKINLIK VE KARIŞIKLIĞI GÖZ ÖNÜNDE TUTARAK, TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ ORGANI ÇARKBAŞAK'TA BU KONUDA YAYINLANAN BİR YAZIYI AYNEN OKURLARIMIZA SUNUYORUZ

SAVAŞIM FAŞİZME Mİ YOKSA FAŞİST TEHLİKEYE Mİ KARŞI?

Bugünkü yönetimin karakteri konusunda hiçbir ikirceme meydan vermeyen açık görüşlere sahip olmanın anti-faşist savaşımın doğru hedeflere yöneltilmesi ve başarısı için önemli olduğu devamlı söylendi. Ama diktatörlüğün faşist karakterini yakalayamayan ve onu bu karakterinden soyutlayarak "askersel diktatörlük" olarak niteleyenlerin içine düştükleri bulanıklık, hem de artarak sürüyor. Bu durum kaçınılmaz olarak sonuçta, eylem çizgisine de yansıyor. Sürekliliği sağlanmış bir eylem birliğinden uzak durmayı, faşizme karşı birleşik savaşımı unutup sol içi çatışma ortamını alevlendirme eğilimlerini de beraberinde getiriyor.

Oysa koşullar, işçi sınıfının ve demokratik güçlerin maruz kaldığı saldırılar, faşizme karşı savaşıma zarar verecek hiçbir tutumun marksist - leninistlerce onaylanmasına, hoş görülmesine olanak tanımayacak kadar ağır. Hele dikkatlerin sol içi sorunlara hapsedilmesine neden olmak iyice zararlı, affedilmez bir hata olur. İşte bu noktada, iknayı amaçlayan ideolojik bir tartışma ve savaşımla yanlışların ve yanılgıların azalması için çaba sarfetmek, bunu faşizme karşı birleşik savaşım sürecinde gerçekleştirmek ve böylece kısır tartışma girdaplarına düşmekten korunabilmek önem kazanıyor.

NATO'cu-tekelci cuntayı "askersel diktatörlük" olarak niteleyen bilimsel sosyalist platformdaki hareketlerden birinin görüşlerinde 12 Eylül'den bu yana ilginç bir evrimleşme gözleniyor. Bu evrimleşmenin yönü, cuntayı sınıfsal bağlantılarından ve özünden iyice soyutlama, onu neredeyse "sınıflar üstü" bir olay haline getirmek olarak beliriyor. "Askersel diktatörlüğe neden olanlar emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazidir" denerek, halkın başına bela kesilen diktatörlük, kendi dışında yeralan gelişmelerin sonucu ve bağımsız olarak ortaya çıkan bir olgu durumuna getiriliyor. "Ordunun tümüyle devreye girmesi"nin sistemli olarak uygulanmaya konulan bir planın sonucu olduğu gözden kaçırılıyor. Zaman zaman cunta ile MHP arasındaki nesnel çelişkilerden, 12 Eylül Darbesi'nin MHP'nin girişeceği faşist bir darbeye karşı yapıldığından bile söz edilebiliyor. Bu evrimleşme, öte yandan 12 Eylül'ün hemen sonrasında yapılan görece daha geçerli yaklaşımlar dolayısıyla çelişkilerle dolu bir seyir de izliyor.

"Askersel diktatörlük" nitelemesi yapanların yayınlarında Ağustos ayında "hükümetin 30 Ağustos atamalarıyla orduyu faşistleştirme operasyonu"na giriştiğine dikkat çekilmekteydi. Eylül ayındaki yayınlarda, "30 Ağustos'un eşiğinde orduya ve sıkıyönetim aygıtına vurulan geniş tırpan operasyonu"ndan bahsediliyordu. "Karanlık işlere karışan kişiler, kontr-gerilla elebaşıları, emperyalizmin, NATO'nun en sadık hizmetkarları kilit noktalarda iyice yerleştiler," deniyordu. "Gericilik, işbirlikçi burjuvazi... çıplak, askersel faşist biçimi diktatoryaya tırmanıyor... Demirel'ler, ordunun başındaki militarist klik Pentagon'un, Çankaya Beyaz Saray'ın peşinde sürükleniyor," diye ekleniyordu.

Gerçekten de 12 Eylül Darbesi, yukarıdaki alıntılarda da işaret edilen "operasyonları" da içeren ama çok daha kapsamlı bir planın uygulanması sonucu "gücünü yalnızca Pentagon'dan, NATO'dan alan bir cunta", "ordunun başındaki militarist klik" tarafından gerçekleştirildi.

12 Eylül Darbesi'nin hemen ertesinde yapılan açıklamalarda, olayın faşist niteliği belirtilmemekle beraber, şu görüşlere yer verildi: "MHP'nin düşman olduğu demokratik özgürlükleri bugün cunta yokediyor." "Faşist MHP'nin terörüne artık gerçekten gerek kalmadı. Çünkü terör erke geldi."

Ekim'de ise devam ediliyordu: "Önleneceği söylenen terörün kaynağı MHP zaten faşist komutanlar aracılığıyla ünlü 'emir komuta zinciri' içinde yerini almıştı... Üstelik adına anarşi dedikleri başıbozuk teröre artık MHP'liler de gerek görmüyorlar: sivil profesyonellerin cinayetleri dönemi bitmiş, cuntanın askersel birliklerin yığınsal kan dökme dönemi başlamıştır". "Yurdumuzda da ABD güdümlü diktatörlerin sonu, Hitler'den, Somoza'dan, Şah'tan farklı olmayacaktır."

Ne var ki, Kasım ayı yayınlarında, "rejimin evrimleşme yönü kesinleşmiş değildir: faşistleşebilir. Ya da faşist bir evrime gelebilir" yollu görüşleri ileri sürülmeye başlandı. Yine aynı yayınlarda, daha önceleri "Bugün Türkiye'nin tüm ekonomik, toplumsal ve politik sorunlarının çözülmesinde baş politik engel Amerikancı, NATO'cu cunta'dır" denilirken, cunta'nın MHP'ye, faşist teröre karşı daha etkin bir saldırıya geçmek zorunda bırakılabileceği varsayımlarına, "herşey, MHP'ye, faşizme karşı güçlerin eylem birliğine bağlıdır" görüşlerine yer veriliyordu. Yine aynı ayın yayınlarında cuntanın karakterinin faşist olarak tanımlanmasına karşı eleştirilere yer verilirken, öte yandan bu nitelemeye dayanan sloganlara itiraz edilerek birleşik eylemlerden uzak durma eğilimleri de güçlenmeye başlıyordu.

Aralık ayındaki yayınlarda, Eylül'den sonra ne olduysa(!) daha önceki saptamalardan vazgeçiliyor ve "orduya hangi eğilimin damgasını vuracağı bir dizi objektif ve sübjektif etkene bağlı olmakta devam ediyor" noktasına dönülüyordu. "Faşist diktatörlüğün kurulduğunu iddia edenler" tekrar eleştiriliyor, "egemen sınıfların son seçenek olan, ama her zaman istenen bir seçenek olmayan faşizmi dayattıklarını söylemek gerçek durumu yansıtmıyor" görüşü ileri sürülüyordu. Dikkati çekici bir nokta da, "Brifing Dergisi, MHP'nin devirme girişiminde bulunduğunu açıkladı" haberine aynı yayınlarında yer verilmesidir, ki bu ingilizce dergi cunta güdümlüdür, ve Ekim ayındaki "generalleri erke tırmandıran CIA'nın, MİT'in, Kontr - gerilla'nın kışkırttığı terör eylemleridir" görüşünün yerini, bu habere dayanarak, "son aylarda faşist cinayetlerin korkunç bir düzeye tırmandırılmasının amacının faşist darbeye (MHP'nin yapacağı) ortam hazırlamak olduğu" görüşüne bırakmasıdır.

Ocak ayı yayınlarında bu yaklaşım daha da geliştirildi ve şöyle yazıldı: "Geçen sayımızda Brifing Dergisi'nde MHP'nin bir devirme girişiminde bulunduğunun açıklandığını yazmış, Türkeş'in 12 Eylül'de 28. Tümen'e gidişini anımsatmıştık. Geçen haftalarda ise emperyalist yayın organlarında cuntadaki kanatların çarpıştığından, faşist bir askersel darbe olasılığından söz edildi."

NATO'cu, tekelci cuntada somutlanan askeri-faşist diktatörlüğü "askersel diktatörlük" olarak niteleyenlerin Ocak ayında geldikleri noktayı en kısa şekilde özetlemek için aynı ayın yayınlarında yer alan şu saptamayı aktarmak yeterlidir: "Faşist tehlikeye karşı savaş güncelliğini yitirmemiştir."

Evet, savaşım neye karşı? Bu soruya verilecek cevap gerçekten önem taşıyor.

Savaş, güncelliğini yitirmeyen faşist tehlikeye karşı mı?

Yoksa, savaşım, özellikle Afganistan ve İran devrimleriyle bölgede gelişen devrimci süreçlere karşı emperyalizmin bir karşı-saldırısı niteliğindeki ve Amerikan, Federal Alman finans oligarşisiyle kenetlenmiş, onunla işbirliği içindeki tekelci grupların, büyük burjuvazinin bunalımdan yükü tamamen emekçilerin sırtına yükleyerek kapitalist bir alternatifle çıkmak, en gerici, en saldırgan, en işbirlikçi tekellerin ekonomik-politik egemenliğini güçlendirmek, bağımlı devlet tekelci kapitalizmine sıçrayabilmek, gelişen demokratik halk hareketini bastırmak için 12 Eylül Darbesi'yle kurumlaştırmaya giriştiği faşizme mi karşı?